

vence 1921, čís. R II 266/21, uveřejněnému ve sbírce, pořádané z příkazu prezidia nejvyššího soudu pod čís. 1113, kdež ostatně také zdůrazněno, že zruší-li nejvyšší správní soud rozhodnutí státního pozemkového úřadu, bude požadovatelům volno, žádati za obnovu řízení.

Čís. 3464.

Lhůta Šu 575, odstavec třetí, c. ř. s. počíná se teprve dnem po uplynutí lhůty k plnění.

(Rozh. ze dne 5. února 1924, R I 70/24.)

Na základě rozsudku, doručeného mu dne 22. listopadu 1923, navrhl vymáhající věřitel dne 19. prosince 1923 exekuci vyklizením bytu. Soud první stolice návrh zamítl, rekursní soud exekuci povolil. Důvody: Prvý soudce lhůtu k plnění zaměňuje a stotožňuje se lhůtou 14denní, uvedenou v Šu 575, odstavec třetí c. ř. s.; má neprávem za to, že počátek obou čtrnáctidenních lhůt běží vymáhající straně ode dne doručení rozsudku Nejvyššího soudu v Brně ze dne 31. října 1923, to jest ode dne 22. listopadu 1923. Od tohoto dne počíná pouze lhůta k plnění, t. j. vyklizení místností, jež končí dnem 6. prosince 1923. Teprve po uplynutí této lhůty má vymáhající věřitel možnost žádati o exekuci a je proto zřejmo, že lhůta Šu 575 odstavec třetí c. ř. s. uplynula až 20. prosince 1923, takže exekuční návrh ze dne 19. prosince 1923 v každém případě je včasný a není proto třeba se zabývat ani další otázkou, zda ustanovení Šu 575 odstavec třetí c. ř. s. vztahuje se i na tento případ (rozhodnutí Nejvyššího soudu v Brně ze dne 15. dubna 1919, č. j. R I 145/19 čís. sh. 135).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Vývodům dovolacího rekursu nepodařilo se vyvrátiti správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení, na něž se stěžovatel poukazuje. Mínil-li stěžovatel, že čtrnáctidenní lhůta rozsudku první stolice ze dne 9. června 1923 platila jen pro tento první rozsudek, a že již dávno vypršela a že tím, že odvolací i dovolací soud rozsudek první stolice potvrdily, byl stěžovatel povinen, vykliditi místnosti hned po pravoplatnosti rozsudku dovolacího soudu, a to že se stalo doručením dovolacího rozsudku dne 22. listopadu 1923, přehlíží ustanovení Šu 409 odstavec třetí c. ř. s., podle kterého lhůty k rozsudečnému plnění počínají se dnem po tom dni, kterého rozsudek nabyl právní moci, z čehož plyne, a také rekursní soud správně to uvedl, že lhůta ku plnění počala povinnému plynouti dnem 23. listopadu 1923 a končila dnem 6. prosince 1923. Mohl tedy vymáhající věřitel exekuční návrh podati teprve dne 7. prosince 1923, a tím dnem počala plynouti čtrnáctidenní lhůta Šu 575, odstavec třetí c. ř. s., pročež je správným právní závěr rekursního soudu, že exekuční návrh ze dne 19. prosince 1923 podán

byl před uplynutím posléze řečené čtrnáctidenní lhůty. Kdyby lhůta Šu 575, odstavec třetí c. ř. s. počala se současně se lhůtou k rozsudečnému plnění, skončila by se dnem 6. prosince 1923, tedy současně se lhůtou k plnění a vymáhající věřitel, jenž teprve 7. prosince 1923 může podati exekuční návrh na vyklizení, již by tohoto práva pozbyl. Toho závěru však je zajisté dalek i sám stěžovatel, jenž určitě nezamýšlel svým právním výkladem zbaviti vymáhajícího věřitele práva, vésti exekuci k vyklizení.

Čís. 3465.

Do rozhodnutí odporového soudu, jímž uložena byla povinnost k náhradě útrat, připouští se rekurs, nelze si však stěžovati do výše útrat. Poplatky znalecké jsou útratami.

(Rozh. ze dne 5. února 1924, R I 71/24.)

Usnesením okresního soudu v K. ze dne 31. května 1923 byl Čeněk K. na návrh svých dětí zbaven úplně svéprávnosti pro duševní chorobu. Na odpor Čeněka K-a a jeho návrh, by před odporovým soudem slyšení byli znova znalci z oboru psychiatrie, ustanovil zemský civilní soud v Praze znalcem MUDra Ladislava H-a, universitního profesora v Praze, který, prozkoumaj objemné soudní spisy a vyšetřiv po čtyřikráte tělesný i duševní stav Čeněka K-a, podal rozsáhlý nález a posudek a účtoval poplatky, které odporový soud upravil na 3800 Kč. Po té vyhověl odporový soud usnesením ze dne 30. listopadu 1923 odporu, zamítl návrh, aby Čeněk K. byl zbaven svéprávnosti a uložil navrhovatelům náhradu nákladu odporového řízení penízem 3800 Kč. Nejvyšší soud rekursu navrhovatelů nevyhověl, pokud směřoval proti výroku odporového soudu, že stěžovatelé jsou povinni zaplatiti útraty řízení, a odmítl jej, pokud směřoval proti výši útrat.

D u v o d y:

Navrhovatelé podávají jen do výroku odporového soudu o útratách rekurs na nejvyšší soud a to ze dvojího důvodu: a) že jim zaplacení nákladů vůbec bylo uloženo, b) že náklady byly vyměřeny nepřiměřeně vysoko. Především dlužno zkoumati, zda a pokud jest rekurs věcně vyřídití, či zda a pokud jest jej jako nepřípustný odmítnouti. Řád o zbavení svéprávnosti ze dne 28. června 1916 čís. 207 ř. zák. upravil otázku útrat i opravných prostředků zvláštním způsobem, odchýlným od nesporného řízení. Ačkoliv v zásadě platí i pro řízení o zbavení svéprávnosti podle Šu 56 řádu také předpisy §§ 1—19 nesp. říz. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., platí jen potud, »pokud nebyly dány odchýlné předpisy«. Platí tu tedy v zásadě také předpis Šu 14 odstavec druhý nesp. říz., že nepřípustným jest rekurs do rozhodnutí druhé stolice »ve příčině útrat a o poplatcích znalců«, čemuž podle stálé praxe jest rozuměti tak, že nejen rozhodnutí soudu druhé stolice o výši, nýbrž